

רע"פ 3432/22 - משה דן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3432/22

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

ה המבקש:

משה דן

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לרשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז בתל אביב-יפו (כב' השופטים א' הימן, י' טופף ו-ע' מאור) בע"פ 8934-02-19 מיום 06.04.2022

בשם המבקש:

עו"ד איל רוזובסקי ועו"ד נח숀 שוחט

בשם המשיבה:

עו"ד יורם הירשברג

החלטה

1. לפניה בקשה לרשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז בתל אביב-יפו (כב' השופטים א' הימן, י' טופף ו-ע' מאור) בע"פ 8934-02-19 מיום 06.04.2022, בגין נדחה ערעור המבקש על הכרעת דין וגזר דין של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופטת נ' תבור) בת"פ 16-09-2018 מיום 15.07.2018 ו-2018-15.12.23. בהתאם.

רקע והליכים קודמים

2. כמפורט בכתב האישום, המבקש, עורך דין במקצועו העבד בתחוםי המסחר והנדל"ן, נהג לטפל בעניינה המשפטיים ובנכסי הנדל"ן של חמותו (להלן: **שרית**) – היא הנאשמה השנייה בפרשה.

עמוד 1

© verdicts.co.il - דין זכויות יוצרים שמורות לאתר פסק דין

ביום 14.10.2010 מכירה שרתית דירת מגורים בחולון בתמורה לסה"ר של 1.835 מיליון ש"ח (להלן: העסקה הראשונה). מכירת הדירה בוצעה בפועל על-ידי המבוקש, אשר מילא עבור שרתית את הדיווחים הנדרשים לרשות המס והגיש בשמה בקשה לפטור מס شبך.

ביום 20.06.2012, הינו השנה ושמונה חודשים לאחר מכן, מכירה שרתית את בית מגוריה – בית צמוד קרקע בסביון, בתמורה לסה"ר של 6.75 מיליון ש"ח (להלן: העסקה השנייה). בדומה לעסקה הראשונה, גם בעסקה זו יוצגה שרתית על-ידי המבוקש, אשר ביום 17.06.2012 דיווח בשמה על העסקה לרשות המס באמצעות טופס מס שבכ' מס' 7000 שצבעו ורוד – המשמש להצהרה על נכס מגורים בפטרור מס شبך – וזאת חרף העובדה כי לא חלפו למעלה מ-4 שנים ממועד השלמת העסקה הראשונה, ועל-כן לא הייתה שרתית זכאית לפטור מס شبך.

ביום 25.06.2012 נמסר למבוקש מטעם מיסוי מקרקען כי הויל ומדובר בנכס חד משפחתי, על הדיווח למס شبך להיעשות על גבי טופס מס' 2002 שצבעו כחול. וכך, ביום 08.07.2012 הגיע המבוקש את הטופס כאמור, תוך שהוא מודיע בשנית על העסקה השנייה כפטורה מס شبך.

בגין האמור, יוכסו למבוקש עבירה של עזרה לאחר להתחמק ממיסוי לפי סעיף 98(ג)(1) לחוק מיסוי מקרקען (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963 (להלן: חוק מיסוי מקרקען); ועבירה של שימוש במרמה, ערמה או תחבולה במטרה להתחמק ממיסוי לפי סעיף 98(ג)(4) לחוק מיסוי מקרקען.

3. בתום הליך שמייעת הריאות, הרשיע בית משפט השלום את המבוקש, תוך שהוא דוחה את טענת המבוקש לפיה מדובר בשגיאה שנעשתה בתום לב בשל לחץ שהופעל עליו מצד אשתו ושרית. בתוך כך נקבע, כממצא עובדתי, כי המבוקש פעל בכוונה להתחמק ממיס, וכי טענתו בדבר קיומה של טעות בתום לב "AINA UKBIT", אינה הגיונית, אינה מתישבת עם ראיות חיצונית כגון חוות דעת השמאו והאופן בו בינויים הטעסים ואף לא עם השכל הישר וניסיון החיכים" (פסקה 45 להכרעת דיןו של בית משפט השלום).

יתריה מכך, בית המשפט השלום מצא כי שיעור מס השבח שצוי בכתב האישום בסה"ר 1.5 מיליון ש"ח אינו משקף את סכום המס האמיתי – אולם כי מחדל זה של רשות המס (להלן: הרשות) בדמות קביעת שומה שגואה, אינו מצדיק את ביטולו של כתב האישום וזיכוי המבוקש. כך פרוט, כי אף בהנחה שתתקבל עמדת ההגנה כי שומת המס הנכונה עומדת על 300,000 ש"ח בלבד, קיימות מגוון נסיבות מחמירות המצדיקות הגשת כתב אישום נגד המבוקש, ובהן – היותו עורך דין; "צוגה של קרובת משפחה; וקיומו של פוטנציאל להפקת רוח איש".

תחת זאת הודגש, כי מחדל הרשות יבוא במניין השיקולים במעמד גזירת הדין, לשם לב גם לעובדה כי המבוקש נמנע מלהציג על שומת המס עד לאחר פתיחת החקירה בעניינו.

4. זאת ועוד, נקבע כי בנסיבות המקירה לא עליה בידי המבוקש להוכיח כי לו היה ידוע מראש כי שומת המס עומדת על 300,000 ש"ח (כטענת המבוקש), לא היה מתנהל בעניינו הליך פלילי; וכן, כי הגשת כתב אישום בגין הונאת מס בשווי של 300,000 ש"ח היא בלתי מתקבלת על הדעת ופוגעת בתחושת הצדק וההגינות.

אשר לטענות המבוקש בדבר קיומה של אכיפה ברורנית, בית משפט השלום מצא כי לא הוכח שבמקרים דומים הרשות אכן הסתפקה בהליך בمسلול של כופר. כך בואר, כי משקלה הריאיתי של רשימת המקרים שהוצעו מטעם המבוקש הוא מוגבל, שכן זו אינה כוללת פירוט נהיר על אודות מאפייני אותם מקרים. וממילא, בניגוד לאותם מקרים, במקרים מסוימים קשור אישי בין עורך דין המיצג לבין הלקוח, וכן פוטנציאל להפקת רוח איש.

5. ביום 23.12.2018 גזר בית משפט השלום את דינו של המבוקש. בתוך כך צוין, כי למעט מקרה אחד, יתר המקרים בהם נקבעה הרשות בהליך במסלול של כופר עסקו בהעלוות מס בשיעורים נמוכים באופן משמעותי מזו מושא המקרה דנן. לצד זאת, מצא בית משפט השלום כי בין המקרים שהוצעו על-ידי המבוקש קיים מקרה יחיד בר-השוואה, אולם נסיבותיו הייחודיות של המקרה שלפניו מצדיקות מתן יחס שונה.

כך הודגש, כי המבוקש היה המבצע העיקרי והדומיננטי, ואילו שritis, המרויחה העיקרית, נעדרה את יכולת להבין את אשר נעשה בשמה. כן פורט, כי בהינתן העובדה כי המבוקש הוא עורך דין, יש לראותו כמי-ש-*"זקאי"* לאמור המערכת ומעילה באמון זה חמורה יותר ממקבילתה שנעברת על ידי אזרח מן השורה" (פסקה 23 לגזר דין של בית משפט השלום); וכי בין המבוקש לבין הנישומה קיים קשר אישי, מכוחו אף מתגבשת למבוקש זיקת הנאה אישית מפירות העבירה.

על יסוד אלה נקבע, כי הגם ש↙ותם המס מהווה שיקול בעת קבלת החלטה אם לנ��וט בהליך במסלול של כופר, אם לאו – מדובר בשיקול היחיד; ואילו אין נתונים שהוצעו מטעם המבוקש כדי לבסס את טענתו כי ↤ותם מס בסך של 300,000 ש"ח הייתה מביאה לשינוי ההחלטה הרשות.

6. חרף משמעותו של מחדל הרשות בעת קביעת גובה ↤ותם המס, בית משפט השלום מצא גם כי אין במחדר הרשות, אשר לא הוכח כי בוצע בזדון, כדי להביא לביטול הרשות המבוקש.

בכל זאת הודגש, כי בנסיבות המקרה לא מתקיימים התנאים המctrיבים שנקבעו בפסקה לשם ביטול הרשות. כך, המבוקש הורשע בעבירות מסווג כוונה שבוצעו חלק מעיסוקו כעורך דין במטרה לסייע לקרובת משפחה להתחמק מתשולם מס. זאת, תוך הפרת אמון הציבור ורשויות אכיפת החוק לפני עורך דין; ומילא, המבוקש אינו עוסק בעריכת דין מזה מספר שנים, אלא בניהול חברת נדל"ן – ואילו מעסיקו העיד כי מעשי המבוקש אינם צפויים להשפיע על המשך עבודתו. על-כן, אף אם ישלל רישון עריכת הדין של המבוקש, אין בכך כדי לגרום נזק לפנסטו, כמו גם לפגיעה בסיסי שייקומו.

7. נוכח האמור, בית משפט השלום קבע כי בנסיבות העניין מתחם העונש ההולם נוע בין שישה חודשים בפועל למשך עשר חודשים מאסר בפועל.

במסגרת גזר הדין, נתן בית משפט השלום דעתו, בין היתר, לנסיבותו האישיות של המבוקש – הינו, היעדרו של עבר פלילי, תרומותו לחברה במסגרת שירותי המילואים, שיתוף פעולה עם היחידה החקורת וחלווף הזמן מאז ביצוע העבירה. מנגד, הביא בית משפט השלום במנין שיקולו את חומרת העבירה, היות המבוקש עורך דין במקצועו, וכן את סירובו של המבוקש ליטול אחריות בגין מעשי.

בשים לב למכלול השיקולים, גזר בית משפט השלום על המבוקש שישה חודשים מאסר לריצו' בעבודות שירות לצד עונשים נלוים. כן בואר במעמד גזר הדין, כי "אלמלא התנהגות הרשות והנסיבות שהתרבו במהלך שמיעת הראות היה מקום לקבוע את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחם, אך לא בתחוםו ממש" (פסקה 44 לגזר דין של בית משפט השלום).

8. המבוקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין, וביום 06.09.2020 נדחה ערעורו על כל רכיביו (להלן: פסק הדין הקודם).

בדין שנערך ביום 06.09.2020, במסגרתו הוקרא פסק הדין הקודם, נכח השופט ל' ביבי, חלף השופט י' טופף, לצד השופטים א' הימן וע' מאור – וזאתعقب היעדרותו של השופט י' טופף לפני ההנחיות שהונהגו באותו עת נוכח מגפת הקורונה. חרב הבהירה שנעשתה בפתח הדיון כי השינוי בהרכב השופטים נבע מאיולץ חד-פעמי וכי פסק הדין רק מושמע מפי הרכב הנוכחי, פסק הדין הקודם נתפס על-ידי השופט ל' ביבי אשר לא ישבה בדיון בעניינו של המבוקש ולא שמעה את טענותיו.

על פסק הדין הקודם הוגשה לבית משפט זה בקשה רשות ערעור מטעם המבוקש, בטענה כי דיינו של פסק הדין כאמור בטלות היהתו בחומר סמכות (רע"פ 8589/20) (להלן: הבקשה הקודמת). בעקבות הסכמתה שהושגה בין הצדדים במסגרת הדיון שנערך ביום 10.11.2021, הוחלט ביום 11.11.2021 כי פסק הדין הקודם יבוטל והתיק יוחזר לדין חדש לבית המשפט המחויז.

על-כן, ביום 06.04.2022 נדחה בשנית ערעורו של המבוקש במסגרת הדיון החדש. בראש הסכם הצדדים בנדון, פסק הדין בערעור עסק אך בשאלות ביטול כתוב האישום מחמת הגנה מן הצדק וביטול הרשות המבוקש. בתוך כך, עמד בית המשפט המחויז על טענות המבוקש, ומצא כי אין מקום לסתות מקביעותיה של הערכאה הדינית.

אשר לטענות שענין במחдел הרשות נקבע, כי גם שאין להקל ראש במחдел כאמור ביחס לקביעת שמות המשם, חומרתו של פגום זה אינה מצדיקה את ביטול כתוב האישום. כך, לא הוכח כי מקורו של מחдел הרשות בזדון, או כי היה במחдел כאמור כדי לפגוע ביכולתו של המבוקש להציגו. ומילא, גובה שומת המשם הוא אינו שיקול מכירע בהחלטת הרשות על הגשת כתוב אישום (חלף נקיית הליך במסלול של כופר). משכך נקבע, כי יש לדחות את עמדת ההגנה לפיה בחינת שומת המשם האמיתית הינה מביאה בוודאות לניהול הליך במסלול של כופר.

אשר לטענות בדבר אכיפה בררנית, מצא בית המשפט המחויז כי לא עלה בידי המבוקש להציג תשתיית ראייתית משכנעת לביסוס טענותיו אלה. כן בואר, כי אף בהנחה כי קיים דמיון מסוים בין המקרים שהוצעו לבין עניינו של המבוקש, אין בכך כדי להביא למסקנה "אוטומטית" כי המבוקש הופלה באופן פסול. זאת, בשל לנסיבות המכמירות המתקיימות בעניינו של המבוקש, אשר בנויגוד למקרים שהוצעו מטעמו, לא הודה מעולם במיוחס לו, אלא ניהל הליך משפטי עד תום.

אשר לטענות העוסקות בביטול הרשות המבוקש נקבע, כי המבוקש ביצע עבירות חמורות שנסיבות ביצוען אין יכולות להلوم אי-הרשעה. כך הודגש, כי כל הרשעה בפלילים כרוכה אפרורית בפגיעה במבצע העבירה, אולם לא עלה בידי המבוקש להוכיח כי ההרשעה צפופה להביא לפגיעה חמורה בשיקומו – בשים לב לעובdotו הנוכחת כמנhal חברה בתחום הנדל"ן ולעדות מעסיקו. לצד זאת בואר, כי ביחס לטענות המבוקש בדבר פגעה בקיודמו הצבאי ושלילת רישוון הטישה האזרחי שבאמתתו לא הוגש לערכאה הדינית ראיות כלשהן, ואין לאפשר ביצועו של "מקצת שיפורים" בהליך הערעור.

10. מצאתי להדגש, כי לצד חוות הדעת העיקרית שנפרשה לעיל (כב' השופט א' הימן), הוסיף השופט ע' מאור מספר הערות בעניין דוקטרינת ההגנה מן הצדק, ובפרט ביחס לשאלת אם ניתן לישם במסגרתו את "תורת הצבירה" שאומצה במשפט הפלילי בהקשר של הפרת אמונים ברע"פ 6477/20 שום נ' מדינת ישראל (15.11.2021).

כך ציין, כי שמירה על האינטראס הצבורי מוביילה למסקנה לפיה "ראוי לאמץ את תורת הצבירה גם במקרה של טענות הגנה מן הצדק אותן נאשם בשל מספר מחדים של הרשויות בעניינו". יתכן שנכון הוא שבית המשפט יבחן את מכלול השיקולים ולא יזדקק להיתלות בפגם אחד, חמור ומשמעותי ככל שהיא" (עמ' 17-18 לפסק דין של בית

בעת בחינת טענות המבוקש לגופו, מצא השופט ע' מאור כי המחדלים שאירעו, כל אחד לחוד וכולם יחד, אינם חמורים דיים באופן שמאזיך את ביטולו של כתוב האישום מחמת הגנה מן הצדק.

11. המבוקש מיאן להשלים עם פסק דיןו של בית המשפט המחויז, ומכאן הבקשה שלפני, בגדירה חוזרת המבוקש על הטענות שהעלתה במסגרת הליך הערעור אשר לחומרת הפגמים שנפלו בעניינו ונפקותם המעשית; ובצדן של טענות אלה, מוסיף המבוקש ומתייחס לחוויות דעתו של השופט ע' מאור.

טענות הצדדים

טענות המבוקש

12. לטענת המבוקש, החלטת הרשות לנוהל בעניינו היליך פלילי, חלף היליך במסלול של כופר, התקבלה על בסיס נתונים שווה שנבעו מהתנהלות בלתי תקינה – ומשכך נגרם לו עיוות דין.

בתוך כך, סבור המבוקש כי בנסיבות המקירה מתקיימות חמש עילות נפרדות המצדיקות מתן רשות ערעור, כפי שיפורט להלן.

13. האחת, ערעור חזקת התקינות של רשיונות החקירה והتبיעה. כך נטען, כי שומת המס השגואה שנקבעה השפיעה על שיקול דעת הגורמים המוסמכים בעת קבלת ההחלטה על אודות הגשת כתוב אישום נגד המבוקש.

בהקשר זה צוין, כי לצד העובדה שכותב האישום הוגש בהסתמך על נתונים כוזבים בעלי משקל מהותי, הפגיעה בזכויות המבוקש נמשכה לאורך שנים רבות.

14. השנייה, הטער בין תוצאת פסק הדין ונימוקיו לבין עדות המותבים לאורך ניהול ההליכים. המבוקש מפנה למספר התבטאות מצד המותב הראשון שדן בעניינו בבית המשפט המחויז (כב' השופט העמיהה ד' ברליןר וככ' השופטים ש' ינבו-ש' זמיר), וכן במהלך הדיון בבקשת הקודמת שנערכ ביום 10.11.2021 – בהן הומלץ למדינה לבחון מחדש את האפשרות לנ��וט בהיליך במסלול של כופר, חלף היליך הפלייל.

בhinint התבטאות אלו של המותבים שדנו בתיק, סבור המבוקש כי "הצעד המצדיק והמתבקש" מצד המדינה היה לנקטות בהיליך במסלול של כופר, או למצער להסכים לקבלת הערעור באופן חלק. כך נטען, כי השוני הטמון בין פסקי הדין שניתנו בהליכים השונים לבין העמדות שהובעו בעל-פה, בגדiran נמתחה ביקורת על התנהלות המדינה, מהוות נסיבה נדירה וווצאת דופן המצדיקה מתן רשות ערעור.

15. השלישית, הסוגיה העקרונית המתעוררת בפסק הדין. כך צוין, כי בחוויות דעתו של השופט ע' מאור הודגשה חשיבותה של הזכות להיליך הוגן, ולצד זאת הוצע להרחיב את דוקטרינת הגנה מן הצדק במשפט הישראלי באמצעות אימוץ של תורת הצבירה.

לשיטת המבוקש, המקירה דן מעורר שאלה בעלת פן חוקתי מובהק, בהתייחס לטענות הפגיעה בזכות להיליך הוגן בהקשר של האפשרות לימוש הזכות לטיפול שוויוני ביחס לנקייטה בהיליך במסלול של כופר, תוך הימנענות מהגשת כתוב אישום.

16. הריבועית, משקלן של החלטות ועדת ה Cohen לצורך הכרעה בטענה של אכיפה ברנית. נוכח קביעות

הערכאות השונות בדבר משקל הראייתי המצוומצם של רשות ההחלטה ועדת ה Cohen, ובשים לב לכך ימן של קביעות שונות ביחס למשקל הראייתי של הרשימה כאמור – נטען כי בנסיבות המקירה מתעוררת שאלת משפטית בעלת השלוות רוחב הטעונה הכרעה.

טענה זו מקבלת משנה תוקף בהינתן שביקשelo של המבוקש לעזין בתיקים המלאים נדחתה על-ידי בית משפט השלום, אך שלא נותרה לו ברירה אלא להסתמך על הפרטים כפי שהם מתרפרפים בהחלטות רשותה של הרשות.

17. וחמישית, שיקולים מיוחדים של צדק. אך נטען, כי פסק דין של בית המשפט המחויז מכך עם הפגמים שנפלו בהתנהלות הרשות מחד גיסא; ואינו מעניק משקל ראוי לנסיבות האישיות של המבוקש, תרומתו לחברה, עניינו הדין שנגרם לו וחולף הזמן ממועד ביצוע העבירה, מайдן גיסא.

18. אשר לטעת ההגנה מן הצדקה, המבוקש סבור כי בנסיבות המקירה מתקיימים שני נבדקים המצדיקים ביטול כתוב האישום – התנהלות הרשות – אכיפה ברנית.

כך נטען, כי הפגמים שנפלו בהתנהלה של הרשות יורדים לשורש אחריותה כרשות אכיפת חוק במסגרת הליכי חקירה ושיפוט, ובכלל זאת התנהלות רשלנית שהביאה לפגיעה בזכויות הבסיסיות של המבוקש, בחובות הנאמנות, השקידה והמקצועיות, ובכל נוהל עבודה תקין – לרבות ביחס לצורך בטעוד ודיווח אמין.

עוד צוין, כי ההחלטה אם להגיש כתוב אישום פלילי או לנתקו בהליך במסלול של כופר היא החלטה מורכבת ורגינית, אשר שומה עליה כי תtabסס כבדי על כלל השיקולים הרלבנטיים – בראשם שומת המס. המבוקש אמן מכך בעובדה כי אילו הייתה שומת המס נערכת במקור כדין, לא היה בכך כדי להבטיח כי הרשות לא תגש בעניינו כתוב אישום – אולם הייתה קיימת סבירות גבוהה לכך שביקשelo לוכף הייתה נשקלת באופן אחר, ולמצער כי סיכוי קבלתה היו מתגברים.

19. בעוד אך נטען, כי בפסק דין של בית המשפט המחויז נפלו מספר שגיאות הנוגעות לאופן ישומה של דוקטרינת ההגנה מן הצדקה בנסיבות העניין:

ראשית, בית המשפט המחויז נתן משקל לעובדה כי לא הוכח שמחדר הרשות נעשה בזדון – וזאת חרף העובדה כי בפסיקה נקבע זה מכבר כי ניתן להיעתר לטעת הגנה מן הצדקה גם מקום בו התנהלה הפסולה של הרשות בוצעה בתום לב, בלבד שניהול ההליך הביא לפגיעה קשה בתחשות הצדקה וההגינות;

שנייה, בפסק הדין הושם משקל-יותר על חומרת העבירה, ומנגד לא ניתן לחומרת מחדר הרשות ביטוי ראי. אך פורט, כי פסק דין אף מתעלם משורה של נסיבות, לרבות היקף העבירה, העובדה כי מדובר באירוע חד-פעמי, סכום המס ששולם ביתר ועוד;

שלישית, בית המשפט המחויז נמנע מליחס משקל לפגיעה שנגרמה למבוקש בשל מחדר הרשות בשלב שקדם להגשת כתוב האישום. גם שלא ניתן לדעת כיצד הייתה פועלת ועדת ה Cohen בהינתן נתוני האמת, הוכח כי סיכוי בקשתו של המבוקש היו משתפרים במידה ניכרת;

רביעית, בפסק דין לא ניתן המשקל הראי לגובה שומת המס – המהווה שיקול ראשון במעלה במסגרת ההחלטה ועדת ה Cohen;

חמישית, בית המשפט המחויז הטעלם מן המדיניות הנהוגת לפיה בבית המשפט נהגים להתבסס על החלטות הכספי המתפרשות באופן תמציתי באתר הרשות. הויל וביקשו של המבוקש לעין בתקיים הרלבנטיים נדחתה, נטען כי המשקל הריאייתי המצוומצם שניתן לרשות המקרים הביאה, הלאה למעשה, להטלת נטל בלתי אפשרי על כתפי המבוקש;

ששית, בפסק הדין נקבע כי הקשר המשפחתי בין המבוקש לשירות עליה כדי נסיבת מחמירה ומוחדת מצדיקה מתן יחס שונה כלפיו. זאת, חרף העובדה כי רשות המקרים שהוצעו מונה אירועים בהם עורך דין רימנו ביחס לדיווחי המס האישיים שלהם, באופן המקדים רוח אישי מובהק;

שביעית, לא ניתן משקל הולם לעובדה כי המבוקש נאלץ להתמודד עם טענות השווא של הרשות בדבר היקף שומת המס במשר' כעשור – וזאת מוביל שהרשויות פعلاה לתיקון השגיאה לאחר שנודע לה על השגיאה הטעונה בשומה כאמור.

20. אשר לטענת ביטול הרשעה נטען, כי בית המשפט המחויז שגה בישוםו של שני התנאים המctrברים שנקבעו בפסקה.

כך, לעבירות מושא ההליכים Dunn לא נלוות חומרה מיוחדת – ולראיה מגוון אירועים מסווג זה מסוימים בהסדרי כופר, חלף הגשת כתב אישום. עוד פורט, כי הרשותו של המבוקש בפלילים צפוייה לגרום לו לפגיעה משמעותית בדמות שלילת רישיונו לעריכת דין (וכפועל יוצא, הסמכתו כນוטריו) ושלילת רישון הטיס האזרחי שקיבל לאחר עשר שנים אימונו והכשרות.

בהקשר זה הודגש, כי לאור הiliar הפלילי נאלץ המבוקש להפסיק את השתתפותו בקורס מדריכי טיסה – אשר צפוי היה לספק לו מקור הכנסתה נוספת; וכן, כי בפסק הדין נעדרת התייחסות לתרומות לביטחון המדינה, הנמשכת למעלה מ-40 שנה – בשים לב לכך שבשירותים המילואים נבחנים באופן קבוע אמינותו ווישרו של המבוקש.

טענות המדינה

21. בהתאם להחלטותי מימים 23.05.2022 ו-06.06.2022, המדינה הגישה את תגובתה ביום 20.06.2022.

22. לטענת המדינה, במסגרת התביעה דנה חוזר המבוקש על הטענות שהעלתה בגדדי התביעה הקודמת – לגבייה נקבע כי אין עומדות במבחנים שנקבעו בפסקה לממן רשות ערעו. כך בוואר, כי בהחלטת השופט ג' קרא מיום 03.02.2021 נקבע כי התביעה תועבר לדין בפני מותב תלתא, כאשר "הדין יתמקד רק בטענת המבוקש כי פסק דין ניתן בחוסר סמכות".

23. עוד נטען, כי התייחסותו של השופט ע' מאורתורת הצבירה, עליה נסמרק המבוקש בבקשתה דנא, נעשתה מעלה מן הצורך ובambilו שהוא נדרש לשם הכרעה בעניינו של המבוקש. בפסק דין הבהיר כי מדובר בהערת אגב בלבד, וכן אין בעצם התייחסות לסוגיה זו כדי לעורר שאלה עקרונית – בפרט בכך העובדה כי העלאת הסוגיה נעשתה על-ידי השופט ע' מאור, ולא מטעם הצדדים.

כן צוין, כי תורת הצבירה מילא אינה רלבנטית לנسبות המקירה, בשים לב לעובדה כי טענות המבוקש מתבססות על פגם יחיד – שומת המס השוגה – וזאת להבדיל מחדלים קטנים שהצטברותם עשויה להקים טענת הגנה מן הצד.

24. לגופם של דברים, המדינה סבורה כי יש לדחות את טענות המבוקש בדבר חומרת מחדל הרשות והשלכותיו. כך הודגש, כי אלמלא הגיע המבוקש שתי הצהרות כוזבות למסויי מקרקען, לא מן הנמנע כי לא הייתה נופלת שגיאה בשוםת המס.

ה גם שעלה מסויי מקרקען, כרשות מנהלית, מוטלת חובה להוציא שומת אמת גם כאשר הדיווח שהוגש לה כזוב, אין בכך כדי לגרוע מתרומותיו המשמעותית של המבוקש להיווצרות השגיאה מלכתחילה.

25. עוד בואר, כי בהינתן שהעbirות בהן הורשע המבוקש הן עבירות התנהגוויות, אשר התגבשותן אינה מותנית בהשגת התוצאה המיסיית הרציה – אין נפקות לסכום המס שנחסר, שכן זה אינו מהוות חלק מיסודותיה העובדים של העבירה.

על-כן נטען, כי אין באירועים מאוחרים יותר, לרבות שניים בסכום השומה האזרחת, כדי לשנות מן העובדה שהmoboksh עבר את העבירה שעה שהגיע את הצהרות הכווצות – וזאת בשים לב גם לעובדה כי לא הועלה מצד המבוקש כל טענה לפיה בעת ביצוע העבירות סבר כי שומת המס עומדת על סך של 487,000 ש"ח.

26. נכון האמור, המדינה טוענת כי השלתה המעשית היחידה של הטעות שנפלה בשוםת המס, כפי שעולה מבקשת רשות העreauור, היא אפשרות כי בגין מעשי המבוקש יתנהל הליך במסלול של כופר, חלף הליך פלילי.

בתוך כך, מפנה המדינה לשיקולים המנחים בהטלת כופר כסף שפורסמה על-ידי רשות המסים, ממנה עולה כי היקפה כספי של העבירה אכן מהוות שיקול מרכזי בהחלטה אם להמיר הליך פלילי בתשלום כופר – אולם לא שיקול יחיד. כך, לצד היקפה הכספי של העבירה נמנו שורת טעמים ושיקולים נוספים, בהם – מידת מעורבותו ויזמתו של העבירן ביצוע העבירה; מצבו האישי של העבירן; העניין הציבורי בהבאת העבירן לדין; עבירה של מייצג במסגרת תפקידו כמייצג; גורם ההרתעה בעונפים מסוימים; ועבירה בתחום שיש בו חותם אמון או נאמנות.

בהינתן נסיבות ביצוע העבירה, ובכלל זאת העובדה כי המבוקש הוא עורך דין במקצועו שפועל בגפו, נטען כי מתקיימים מרבית השיקולים שפורטו לעיל, ובפרט אלו הנוגעים למעורבות העבירן ולתפקידו כמייצג, לקיומו של עניין ציבוררי בהבאת העבירן לדין, לקיומה של הרתעת חסר ולביצוע עבירה בתחום בו קיימת חותם אמון.

27. אשר לטענות המבוקש בהתבסס על רשימת החלטות ועדת הכהפר, הודה כי בפני בית משפט השלום הוצגו אר 18 הסדרי כופר שנערכו בין השנים 2011-2018 – וזאת מתוך כ-600 הסדרי כופר שנערכו באותה תקופה (כ-1% מסך ההסדרים).

יתריה מכך, בין ההסדרים אליהם הפנה המבוקש לבין נסיבות המקירה דין קיימים הבדלים מהותיים. כך, למשל, שישה מן ההסדרים מתיחסים לעבירות מסווג עוון, בעוד שהmoboksh הורשע בעבירה מסווג פשע; ובשילוב הסדרים נוספים משווה המבוקש בין המס לתשלום לבין ה嗑נסה שהושמטה בהסדרי הכהפר, היינו בין נתונים שונים לחולוטן.

וממליא, במקירה דין מתקיימות מסווג נסיבות מחמירויות מצדיקות הגשת כתב אישום, לרבות העובדה המבוקש עורך דין וקשריו האישיים עם הנושא – כפי שפורט בגזר דיןו של בית משפט השלום.

דין והכרעה

28. לאחר עיון בבקשת רשות ערעור ובתגובה המדינה על נספחיהן, באתי לכל מסקנה כי דין הבקשה לרשות

ערעור להידחות.

טרם אפרט נימוקי, אציג כי בבקשת רשות הערעור שהוגשה במסגרת היליך דין טען המבקש בהרחבה ביחס לפגמים העולים לעמדתו מפסק דין של בית המשפט המחוזי, וכן ביחס לחוות דעתו של השופט ע' מאור. ודוק, טענות הנוגעות לפגמים כאמור (אשר תחילתם כבר בהכרעת דין וגזר דין של בית משפט השלום) הוועלו מצד המבקש גם במסגרת הבקשה הקודמת.

בוחלתו מיום 03.02.2021, שנינה לאחר בוחנת טענות המבקש כפי שפורטו בבקשת הקודמת, הורה השופט ג' קרא על העברת הבקשה הקודמת לדין בפני הרכב תלתא לשם בירור טענות המבקש במישור הסמכות - ובכך הביע עמדה משתמעת כי אין יותר טענותיו של המבקש, היינו בטענות הנוגעות לפגמים שנפלו בפסק הדין הקודם, כדי להצדיק מתן רשות ערעור.

בתוך כך, סבורני כי העובה שבית משפט זה המכבר ביחס לטענות המבקש בעניין דוקטרינת ההגנה מן הצדק וביטול הרשעתו, מהוות כשלעצמה טעם המצדיק את דחיתת הבקשה - בכל הנוגע לטענות אלו. בהינתן הטעם לביטולו של פסק הדין הקודם, אין לגישי בעצם הביטול כדי להקנות למבקש זכות להגשת בקשה רשות ערעור נוספת בהתבסס על אותם הנימוקים, בבחינת ערכית "מקצההשיפורים". וממילא, כפי שיפורט להלן, מצאת כי אין בנימוקים אלו, כמו גם בטענות המבקש הנוגעות לחוות דעתו של השופט ע' מאור, כדי להצדיק מתן רשות ערעור.

29. הלכה היא כי בקשה לרשות ערעור ב"גלוול שלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקומות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 2750/22 לילון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (09.05.2022); ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 3260/22 אלערג' נ' הרשות לאכיפה במרקען, פסקה 8 (16.05.2022)).

30. עיקר הבקשה שלפני מתבסס על חוות דעתו של השופט ע' מאור, במסגרת הובעה עמדתו ביחס לשאלת החלט תורת הצבירה על דוקטרינת הגנה מן הצדק. ודוק, מבלי לקבוע מסמורות ביחס לטענה שהובעה בחוות דעתו של השופט ע' מאור, לא שוכנעת כי שאלה משפטית עקרונית זו "מתעוררת" במקרה שלפני.

התיחסות זו לתורת הצבירה על רקע דוקטרינת הגנה מן הצדק נעשתה ביוזמתו הבלעדית של השופט ע' מאור, ומבלי שהועלתה טענה כלשהי בנדון מטעם מי מהצדדים. וכך, כפי שגם בוואר בחוות דעתו של השופט ע' מאור, התיחסות זו ניתנה "על אף שהדבר אינו דרוש" (עמ' 14 לפסק הדין) – בשים לב לעובדה כי חוות הדעת העיקרית (כב' השופט א' הימן) נעדרת כל התיחסות לסוגיה זו. משכך, עולה כי הכרעה בסוגיה זו לא הייתה חיונית לשם הכרעה בערעור שהובא בפני בית המשפט המחוזי.

בקשר זה יצוין, כי גם לגוף של טענות, מקובלת על"י עמדת המדינה לפיה בנסיבות המקירה דין לא נפלו שורת פגמים או מחדרים קטנים בעלי משקל מצומצם, אלא מחדר יחיד (ומהותי, לשיטת המבקש) הנוגע לגובה שומת המס שנקבעה במסגרת העסקה השנייה – ולפיכך, מאפיינו של היליך דין כלל אינם מתאימים לבירורה של סוגיה משפטית מורכבת זו. לצד זאת יובהר, כי אין בדברים אלה כדי לסתום את הגולל על בירורה של סוגיה משפטית זו, אשר לא מן הנמנע כי תובא בעתיד להכרעתו של בית משפט זה.

31. אשר לטענת המבקש בדבר קיומו של עיוות דין (שהועלתה כבר במסגרת הבקשה הקודמת), הרי שזו

מתבססת על שני אדנים חולפים – האחד, דחית טענותה להגנה מן הצדק חרף השפעת מחדל הרשות על מסלול האכיפה בו נקבעה הרשות והפגיעה שנגרמה לזכויותיו, וכן חרף קיומה של אכיפה ברורנית בעניינו; והשני, החלטת בית המשפט המחייב שלא לבטל את הרשעתו.

בתוך קר' יצוין, כי יש טעם בהבהתה המבוקש לפיה כוונתazon היא אינה בוגדר תנאי סף לתחולתה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק – כאשר בפסקתו של בית משפט זה נקבע כי רק במקרים חריגים ונדיירים של אכיפה מפללה שאינה תוצאה של כוונתazon טענת הגנה מן הצדק (רע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' ורדי, פסקה 99-100 לפסק דין של המשנה לנשיאה' מלצר (31.10.2018)). ואולם, מצאתי כי המקרה שלפני אינו ממנה על אותם מקרים.

ודוק, טענות המבוקש להגנה מן הצדק נדונו בהרחבה על-ידי בית המשפט המחייב, תוך התייחסות מפורשת לממצאים של בית משפט השלום. קר' פרוט, כי חרף שימושו של מחדל הרשות, מדובר אך בשיקול רלבנטי אחד – אשר בחינותו לצד שיקולים נוספים, לרבות הנسبות המתחיימות בעניינו של המבוקש, אינה מביאה בהכרח למסקנה כי ועדת הקופר של הרשות הייתה מקבלת את בקשתו לניהול ההליך במסלול של קופר. עוד נקבע, כי בין נסיבות המקרה דנן לבין מקרי עבר שנוהלו במסלול של קופר קיימים הבדלים מהותיים, בהן הנسبות המתחיימות המתחיימות בעניינו, וכן סירובו להודאות בביצוע העברות.

מסקנות אלו של בית המשפט המחייב מקובלות עלי. בר, כי מעמדו של המבוקש כעורך דין במקצועו, כמו גם הקרבה המשפחתית לנישומה והפוטנציאלי להפקת רוח אישי עולים כדי נסיבות מחמירות המייחדות את עניינו של המבוקש ותומכות בניהולו של הליך פלילי – כפי שאנו עולה מרשות השיקולים המנחים את החלטות ועדת הקופר שהוגשה בתגובה המדינה. בדומה לבית המשפט המחייב, מצאתי גם אני כי מחדל הרשות אינו עולה כדי פגם משמעותי את ביטול כתב האישום, שכן בהינתן גילוייה של השגיאה בשומת המס במהלך דינו ההורחות – אין בקיום ההליך הפלילי ממשום "פגיעה חריפה בתחשות הצדק וההגינות" (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורובי, פ"ד נת(6) 776, 807 (2005)).

בקשר זה יוער, כי מחדל הרשות אמן לא הביא לביטולו של כתב האישום כפי שקיים המבוקש, אולם ניתן לו משקל במעמד גזירת הדין מצד בית משפט השלום. קר' נקבע, כי "אלמלא התנagoות הרשות והנתונים שהתרבו במהלך שמייעת הריאות היה מקום לקבוע את עונשו של הנאשם בשליש התחثان של המתחם, אך לא בתחוםו ממש" (פסקה 44 לזר דין של בית משפט השלום).

לענין האדן השני, היינו הותרת הרשות המבוקש על כנה, מצאתי כי גם כאן לא מתקיים כל עיוות דין. קר' בפרט, עבודתו של המבוקש כמנהל חברת נדל"ן, בשילוב עם עדותה האוחdet של מעסיקו, מביאות לכך מסקנה כי הרשות המבוקש, וכפועל יוצא שלילת רישיונו לעriticת דין, אינה צפואה לגורם לפגיעה חמורה בסיכון שיקומו.

ודוק, בהינתן שטענות המבוקש בדבר פגיעות צפויות בקידומו הצבאי וברישוון הטישה האזרחי שבאמתתו נדחו על-ידי בית המשפט המחייב בשל הבאתן של ראיות לראשונה רק בשלב הערעור, קל וחומר שאין להידרש אליהן במסגרת החלטתי זו.

.32. על יסוד האמור, הבקשה נדחתת אפוא.

ניתנה היום, ז' בתמוז התשפ"ב (6.7.2022).

שפט
